

POBJEDNIČKI RADOVI NATJEČAJA ZA DJEČJE LITERARNE RADOVE „KNJIGA NIJE HRANA, ALI JE POSLASTICA“ 2018.

Natječaj je trajao od 15.3. do 15.4.2018.

Svečanost proglašenja pobjednika je održana 25.5.2018.

Stručno povjerenstvo:

Želimir Hercigonja, književnik, predsjednik povjerenstva

Enes Kišević, pjesnik i glumac

Ksenija Kušec, književnica

Dubravka Težak, književnica i profesorica

Sonja Zubović, književnica

Pobjednici su:

U kategoriji od 8 do 10 godina

1. mjesto: Klaudija Beranek: Što je duga

2. mjesto: dva rada:

Ema Hren: Fertun i

Antares Jaić: Herc

3. mjesto: dva rada:

Lana Tomac: Posjet šumi i

Nina Višić: Kapljica kiše

U kategoriji od 11 do 13 godina

1. mjesto: Fabijan Vođinac: Naša riječ

2. mjesto: Lucija Ravlić: Ivica i marica

3. mjesto: Eva Krznarić: Dućan s igračkama

U kategoriji od 14 do 16 godina:

1. mjesto: Maja Marković: Zeleni balon

2. mjesto: Mirna Tomasović: Knjiga nije hrana ili poslastica

3. mjesto: Rea Matković: Život kao povlastica, knjiga kao poslastica

U kategoriji od 8 do 10 godina

PRVO MJESTO:

KLAUDIJA BERANEK: ŠTO JE DUGA?

Možda je duga nebeska pruga
satkana od malenih kapljica kiše,
kroz koje sunčeva svjetlost Zemlji
šarena pisma piše.

Pa su žuta pisma
za jaglace i maslačke.

Narančasta za tikvice, breskvice
i nečije pjegice!

Crvena su pisma za ruže,
makove, trešnje i jagode.

Zelena za travu i gusjenicu,
plava za nježnu potočnicu.

Ljubičasta za ljubicu
i šafranovu krunicu.

Možda se duginim bojama
sunce Zemlji smije?!
A znate li da se svaka boja
u bijeloj boji krije?

DRUGO MJESTO – dva rada
EMA HREN: FERTUN

Saki den ga gledim,

Prije nek zaspim.

Babica ga duge nucala ni

Pak zdej na police počiva, spi.

Lepi je čeljeni

Z piknjama belim

Jake ga nucati želim.

El ja neznam kuhati

Pak ga nemam zake nase metati.

DRUGO MJESTO – dva rada
ANTARES JAIC: HERC

Stalne pumpa,

Stalne dela,

Mira si nigdar neda.

Se pokreče,

Stati neče.

Vudira stalne,

Boli nas jake.

Nič tak jake ne boli

Nek gda ga nešče

Ne zavoli.

TREĆE MJESTO – dva rada
LANA TOMAC: POSJET ŠUMI

U blizini moje kuće nalazi se šuma u koju često odlazim, posebno u dio šume koji dobro poznajem. U tome je dijelu kućica na drvetu. Tamo se opuštam, vičem, pjevam, a ponekad samo sjedim i promatram.

Kada mi dosadi biti u kućici, šetam šumom i razmišljam. Pogled mi krene prema nebu i tada pratim oblake. Slične mi na zmaja koji bljuje vatru, žabu koja skače, pticu, smiješak na licu i na kajganu. Ležim na mahovini i držim štap. Pokraj mene na drvetu pjevaju ptice. Držeći štap u ruci, zamišljam da vodim ptičji zbor.

Iz šume se uvijek vraćam sretna i vesela i zaboravim na male prepirke s braćom.

TREĆE MJESTO – dva rada
NINA VIŠIĆ: KAPLJICA KIŠE

To je bilo davno, bolje rečeno, prije tjedan dana. Baš u sunčano predivno nedjeljno jutro, kad bake svojim sinovima i unucima peku tople pogačice. Probudila sam se u svojem oblak – krevetu, kao i svaki dan. Odlučila sam se malo spustiti u grad i poviriti u kuće. Preskočila sam sve krevete i lagano se bacila niz nebo. Vodica od mojeg tijela slatko me prskala po licu. Spretno sam sletjela na krov i veselo odskakutala do cijevi za vodu. Skliznula sam u nju, a kad sam pala i razlila se po tepihu privukao me predivan miris maloprije ispečene pogače. Klizila sam prema njoj, kad li me zgrabi ruka. Ona me ispusti kraj peke i reče: „Zdravo, kapljice mala. Što te dovelo ovdje?“ „Miris vašeg kolača!“, odgovorim ja, a ona otkine komadić toplog peciva i pruži mi ga. Šutke ga uzmem i zahvalim se. Nitko mi nikad nije učinio nešto tako lijepo, mislim, tko bi kaplji dao išta? Za uzvrat dragoj gospođi, skočim na prljavo posuđe i razlijem se, a uz to stavim malo deterdženta. U tren oka sve operem. Starica mi se zahvalila, a ja se samo spustim sa stola i kroz cijev se vratim na krov, pa onda veselo odletim do neba i radosno pojedem dar.

U kategoriji od 11 do 13 godina

PRVO MJESTO

FABIJAN VOĐINAC: NAŠA RIJEČ

Naša je rič uklesana u tvrdi kamen
starih otoka Dalmacije...
Ona je glasna molitva opata starih i
pjene morskih valova tihi šum...

Naša je reč urezana u kljasti čokot
Gupčeve loze koju popevke krase...
Ona je zagonetna nota mužikaša,
zagorskih fiškala i pravdaša.

Naša je riječ Faustovo dijete,
u Rječniku našem starom
divan pleter riječi splete.

Naša je rič sramežljiva pjesma žita,
pjesma hrasta starog,
bećarac slavonski, himna našeg svita.

Naša je riječ krvlju zapisana
a krije ju lahor vukovarskih grana...
Ona je tamo negdje ponad toga neba...
Ona je tiha suza što na oko vreba...

Naša je riječ carstvo slobode...
Ona je luka mira kojoj ljudi brode...
Ona je čedo našeg jezika,
akvarel koji Gospod naslika.

Ona je posebna, divna ko snaša,
na svijetu najljepša i
samo je
naša...

DRUGO MJESTO

LUCIJA RAVLIĆ: IVICA I MARICA

Bili jednom brat i sestra, Ivica i Marica. Dok su još bili malena djeca, njihova je majka umrla. Živjeli su u kolibi na rubu šume sa svojim ocem i maćehom. Svakim danom su bili sve mršaviji i jedva su pronalazili hranu.

Jednog su dana otišli sijeći drva u šumu, nadajući se barem malenoj zaradi. Zalazeći dublje u šumu, čuli su kako njihova maćeha govori da bi ih trebalo ostaviti u šumi, pa je Ivica brzo skupio šaku kamenčića i počeo ih bacati kako bi se mogli vratiti kući.

Kada su došli do malene čistine između stabala, otac im je zapalio vatru te im rekao da će se predvečer on i maćeha vratiti po njih. Ivica i Marica vidjeli su tugu u njegovim očima. Znali su da laže.

Kada se počela spuštati noć, krenuli su natrag prateći kamenčiće. Došli su kući i pošli na spavanje bez večere. Ujutro je svakom od njih maćeha dala po komadić kruha i požurila ih. Ivica se zabrinuo da će ih roditelji ponovno pokušati ostaviti u šumi pa je počeo bacati mrvice kruha, baš kao i kamenčiće dan prije.

Navečer su se pokušali vratiti, no bezuspješno. Mrvica nije bilo. Zaspali su pokraj vatre. Probudili su se ujutro i započeli besciljno lutati.

Lutali su dok nisu ugledali veliku, modernu kuću iz koje su dopirali neobični zvukovi. Ušli su i vidjeli hrpu mobilnih telefona, računala i televizora. Vidjeli su i naočale za virtualnu stvarnost koje su samo čekale da ih netko isproba. Počeli su gledati televizijske serije, dokumentarce i filmove, igrati igrice i općenito zabavljati se.

U tom trenutku, u sobu je ušla prelijepa žena u svojim dvadesetima. Kosa joj je bila podignuta u visoki rep i bila je odjevena u ljetnu haljinu. Rekla je: „Što to radite? Ah, Ivice i Marice, pa to ste vi! Nisam vas tako skoro očekivala!“ Potom ih je gurnula na kožni naslonjač. „Radite što god želite, a sutra ćemo se zabaviti.“, rekla je i izašla.

Ivici i Marici nije trebalo dugo. Nastavili su se zabavljati s tehničkim uređajima. Sutradan je žena rekla da odluče koji posao žele, A ili B. Ivica je bio zbunjen, ali odabrao je posao B, dok je Marica dobila posao A. Žena Ivicu ostavi u kući, a Maricu povede vani. Žena je Marici objasnila svoj cilj: željela je imati što više pratitelja na svim društvenim mrežama. Marica ju je morala fotografirati do kraja svoga života, a njezin brat je morao upravljati korisničkim profilima i računalno uređivati fotografije. Marica je počela.

Ispred Ivice se pojavilo pet računala na kojima je puštena snimka žene koja mu objašnjava kako računalno urediti slike koje su mu pristizale. Kada je video završio on je otvorio jedinu mapu u računalu. Ona ga je odvela na internet. Žena je imala korisnički račun na barem petnaest društvenih mreža. Fotografije su počele stizati pa se Ivica bacio na posao.

Nakon nekoliko napornih tjedana, brat i sestra odlučili su pobjeći od „vještice“, kako su je sada zvali.

Prije nego što su Marica i ona izašle, Ivica je naručio čekić koji je naručio preko internetske trgovine i počeo razbijati odašiljač za bežičnu mrežu.

„Vještica“ se hvatala za lice koje se počelo topiti. Vrištala je: „Ne! Moja mreža! Moji korisnički računi! Moji pratitelji! Ne!“ Uz bolne krikove i gestikulacije rukama, ona se topila. Na kraju je postala samo lokva na podu.

Ivica i Marica su se vratili kući. Otkrili su da je maćeha umrla od gladi. Zagrlili su oca i pokazali mu nekoliko računala i mobilnih telefona koje su donijeli.

Živjeli su sretno zauvijek.

TREĆE MJESTO

EVA KRZNARIĆ: DUĆAN S IGRAČKAMA

Jednom davno postojao je dućan s igračkama koji se zvao "Igraj se". Svakoga dana, čim bi se dućan otvorio, jedan dječčić po imenu Mirko bi utrčao unutra. Stao bi u jednom dijelu dućana i buljio u jedinu jedinu igračku satima. "Igraj se" baš i nije bio poznati dućan i nije imao puno kupaca. Ali je vlasniku bilo žao zatvoriti ga baš zbog tog dječčaka koji svaki dan dolazi.

Jednoga dana Mirko je utrčao u dućan i prišao polici pred kojom je svaki dan stajao. Tada je do njega došao jedan gospodin koji tamo radi i pitao:

- Što tebe tu tako jako zanima?

Mirko se okrene i odgovori:

- Znae striček, ja nemam tatu, a mama i ja smo stvarno siromašni i nemam se s čim igrati.

Pitao sam mamu mogu li kupiti jednu igračku ali rekla mi je da ih mogu samo gledati jer namo novaca da kupimo.

- Hm, ja ti mogu dati malo novca da si kupiš igračku, ali ne puno jer sam i ja siromašan.

Dobro?, rekao je gospodin.

Mirko je znatiželjno odgovorio:

- Dobro striček, ali mi morate prvo reći svoje ime?

Gospodin se začudi ali svejedno odgovori dječčaku:

- Zovem se Franjo.

- Gospodine Franjo, ako ste siromašni, zašto mi onda dajete novac za igračku? pitao je znatiželjno.

- Zato što ja nemam nikog kome bih kupio igračku osim tebe, odgovorio je gospodin i izvadio novčanicu od 50 kuna.

Mirko se zahvalio, uzeo velikog plavog robota kojeg je danima gledao i sretno otrčao do blagajne da plati svoju igračku.

- Ooo, odlučio si se za plavog robota?! Dobar izbor. To će biti 50 kuna, rekao je gospodin Franjo smješkajući se.

- Hvala puno gospodine Franjo za novac i igračku!!!, doviknuo je Mirko dok je izlazio iz dućana.

Veselo je skakutao ulicom noseći omiljenu igračku u ruci.

Dani su mu dobro prolazili u igri sa njegovim velikim plavim robotom. Postojao je jedan problem, gospodin Franjo je jako zavolio dječčaka, ali Mirko više nije dolazio u njegov dućan jer je bio previše obuzet igranjem sa svojim robotom. Bio je jako sretan s njim i nije trebao ni jednu drugu igračku.

Prošle su i godine a Mirko se nije pojavljivao u Franjinom dućanu. Gospodin Franjo je postao djed, a Mirko odrasli muškarac. Oženio se i postao bogat. Jednoga jutra pospremao je tavan i naišao je na robota kojeg je prije mnogo godina dobio. Sjetio se gospodina Franje i odlučio je otići posjetiti ga u njegovom dućanu i usput kupiti igračku za svoju kćer. Kad je došao vidio je da je dućan zatvoren a na vratima je pisala poruka: "Dragi Mirko, zatvorio sam dućan jer nitko nije dolazio. Ako me poželiš posjetiti živim na Ružičnjaku 107. Gospodin Franjo."

Mirko je odmah krenuo na Ružičnjak. U vrtu je ugledao Franju.

- Vratio sam se!, viknuo je Mirko mašući sa svojim robotom.

Franjo je bio jako sretan. Dugo su razgovarali i onda ga je Mirko pozvao da dođe živjeti s njim i njegovom obitelji jer njegova kćer jako želi imati dedu. Franjo je pristao. Otvorili su ponovno dućan s igračkama u kojem je Franjo radio. I živjeli su dugo i sretno.

U kategoriji od 14 do 16 godina:

PRVO MJESTO:

MAJA MARKOVIĆ: ZELENI BALON

Svi su nekud išli. Činili su se sretni, ušuškani u debele jakne dok im se sivo nebo nadvijalo nad glavama. Zavidio sam im. Srušio sam se na klupu. Imao sam osjećaj da je sva boja izbledjela iz mene. Prekinula je sa mnom i mrzio sam sve, ponajviše moje glupo srednjoškolsko zaljublivanje. Gradska je šetnica bila krcata ljudima. Pogledao sam bolje i vidio djevojku sporog hoda i tupog pogleda. Uočio sam muškarca koji korača smrkuto, a usnica mu drhti. Bilo ih je još, još tužnih ljudi, bilo ih je i previše.

Naglo su počeli zbuđeno pokazivati prema nebu. Imalo se što vidjeti. Cijela horda šarenih balona nadvila se nad gradom i sporo puzila zrakom. A kao da to nije dovoljno neobično, djevojčica kratke kose, čvrsto privezana užetom, letjela je s njom. Počela se spuštati prema šetalištu tako da joj je struk bio u ravnini naših glava. Kako bi prošla pokraj koje osobe suznih očiju, tako bi odvezala balon sa svoje „letjelice“ i uručila joj ga. Kao da se vrijeme zaustavilo, prestaše koračati, žuriti, telefonirati. Balona je bilo sve manje, ali i tužnih lica. Zatim se djevojčica ponovno vinula u nebo i „isparila“ iz vida, iako su ljudi još dugo pogledavali gore. Idućeg jutra, novinari su objavili tko je „letačica balonima“. Riječ je bila o desetogodišnjoj djevojčici sa zadnjim stadijem raka. Uz nečiju pomoć išuljala se iz bolnice i letjela gradom nekoliko sati dijeleći u letu balone nesretnima. Medicinska sestra kaže da je toliko smršavjela da nije ni čudo što je uspjela poletjeti, ali na pitanje tko joj je pomogao pobjeći nije odgovorila. Gradonačelnica je u znak zahvale odlučila posjetiti bolnicu zajedno sa stanovnicima koji su dobili balone. Izgledalo je to krasno, velika skupina puna nasmiješenih lica, cvijeća i čokoladi što maršira hodnikom. Barem dok nismo stigli do njene sobe. Bila je prazna. Djevojčica je sinoć umrla, premorena letom. Gledam kako se brojni osmijesi od uha do uha pretvaraju u oštru, ravnu crtu. Čokolada „bubne“ na pod, nekoliko buketa uništi se zbog prejakog stiska svojih vlasnika. Gradonačelnica počne plakati.

Gužva se razilazi, svi u tišini idu kućama. Ne mogu se pomaknuti. Zurim u tu savršeno navučenu bijelu posteljinu koja je već oprana i leži na madracu koji je već zaboravio na djevojčicu. Baš kao što ćemo i mi. Nikad joj neću moći zahvaliti za taj zeleni balon čiju mi je vezicu nježno utisnula u dlan. Objasniti joj kako sam te večeri za njega privezao svoje tablete i sve druge stvari za kojima sam posegnuo u želji da noć zauvijek prođe. Polegnem na krevet ružičastog medvjedića što sam ga kupio kao poklon. Pokrijem ga plahtom i poravnam mu mašnu. Naći će ga idući pacijent. Možda on bude njegov zeleni balon

DRUGO MJESTO

MIRNA TOMASOVIĆ: KNJIGA NIJE HRANA ILI POSLASTICA

Ne trebam zvijezde na zemlji, samo zemlju pod zvijezdama. Ne trebam velike snove, već mogućnost sanjanja. Ne trebam daleke svjetove, trebam svijet pun daljina. Jer moja duša je nemirna. A tijelo umorno, osušjelo, staro. Ali daljine me zovu, jer ovdje gdje sam sada, ne osjećam se dobro. Jer negdje drugdje je uvijek bolje.

Nisam ja sanjar, ne. Ni putnik za daleke zemlje. Ni ptica što čezne za letom, ni pjesnik što traži patnju.

Ja sam bjegunac. Krijesnica koja misli da je zvijezda. Starac što se osjeća kao dijete. Sreća zaljubljena u patnju. I ptica što mrzi sunce.

Ja sam sve ono što ne mogu biti. Pa izgleda, možda i jesam naivni sanjar. Ili izgubljeni putnik. Ptica u kavezu ili bjegunac u lancima?

Umjetnost je pečat vremena. Umjetnost je bijeg. Umjetnost nije s ovoga svijeta. A knjige? To su druge galaksije.

I mogu letjeti svijetovima poput ptice nad oblacima. Mogu postati putnik kroz vrijeme, možda čak i da zaglavim negdje, da ostanem vječno dijete. Mogu pobjeći u zemlju snova, čak onda i kad sanjati ne smjem.

Knjige. Svjedoci povijesti. Ostaci sadašnjosti. Opstanak budućnosti.

Privilegija je čitati tuđe misli, osjećati tuđe osjećaje, gledati svijet kroz oči različitih pogleda.

Privilegija je uz pomoć papira i olovke moći stvoriti svjetove. Uz pomoć knjige i samoće pobjeći u galaksije.

Umjetnik bježi od stvarnosti. Bjegunac bježi u umjetnost. Riječi stvaraju filmove. Film stvara svjetove. Dijete traži igru, starac vapi za vječnošću. A ja, naivni sanjar, prije stvarnosti biram iluziju. Ja biram knjigu i sudbine na papiru. Biram tuđe snove i bolja vremena.

Biram odmor za ovo umorno tijelo i spas za mladu dušu. I putujem kroz riječi, odlazim u visine. I padam dolje nakon svake zatvorene korice. Ali ptica voli bol udaranja od tlo. Jer bolniji pad znači veću visinu. Sanjar voli patnju, a bjegunac daljinu. Daljina me privlači, jer ovdje gdje sam sad nisam dobro. Jer negdje drugdje je uvijek bolje. Možda, sljedeća stranica.

TREĆE MJESTO

REA MATKOVIĆ: ŽIVOT KAO POVLASTICA, KNJIGA KAO POSLASTICA

Njegove su umorne oči dočekivale još jednu neprospavanu noć, a ruke Ju primale u zagrljaj. Zvijezde su ukrašavale crni nebeski svod, mjesec je obasjavao lica tek netom usnulih spavača, dok je topli ljetni povjetarac najavljivao da će možda pred jutro padati kiša. On je sjedio pokraj prozora na neudobnom drvenom stolcu pokušavajući pronaći inspiraciju u svemu što ga je okruživalo. Ispio je posljednje gutljaje kave i duboko udahnuo. Stara pisaća mašina, koju je naslijedio od svog djeda, trebala je stvarati, stvarati što? Priču koja će izvući njegovu usamljenost iz sobička u potkrovlju u kojemu su ljetni dani bili nepodnošljivo vrući, djelo koje će otplatiti sve dugove i koje će ga ponovno uzdići među književnu elitu njegova grada, ako ne i šire.

Nije ovako zamišljao svoj život prije nekoliko godina kada je odustao od studija medicine i bacio roditeljima svoju prkosnu odluku u lice. Još se živo sjećao očeva crvena i bijesna lica i majčina jecaja. Tada je bio toliko ponosan na sebe. Kako i ne bi?! Bio je mlad, buntovan i spreman da usprkos svima slijedi svoje snove. Zamišljao je kako će pisati knjige koje će mijenjati poglede ljudi na život i svijet. Vidio je sebe kako u luksuznim hotelima diljem svijeta potpisuje trenutne (svoje) bestselere. Sada, pet godina kasnije, on je prodao i svoje staro računalo kako bi si osigurao tu zadnju šansu za uspjeh. Zadnju priliku da na staroj, škripavoj mašini stvori djelo koje će od njegova imena učiniti poznata i priznata književnika. Znao je da treba samo jednu riječ, samo jedno slovo koje će promijeniti sve. Ono pak nije dolazilo. U misli mu se uvukao citat *kako knjiga nije hrana, ali je poslastica*. Pitao se samo kako u nedostatku hrane u vlastitu želucu može stvarati poslastice. Zažmirio je. Prisjetio se događaja prije tri godine kada je izdao svoju posljednju knjigu. Sjećao se i svog samodopadnog smješka koji je uputio roditeljima koji su nevoljko došli da ga podrže. Tada mu se činilo kako je cijeli svijet na njegovu dlanu. Danas, osjećao se manjim od onog jadnog mrava koji je tražio mrvicu večere koja tu večer nije pojedena jer nije ni zaradena. Sjetio se Nje koja bi sigurno znala što sada reći, što učiniti. Nje, čije ime još nije imao snage izgovoriti, poslije čijeg se odlaska pretvorio u beznačajnu krpu koja nije bila u stanju obrisati vlagu vlastitih misli. Njen smijeh još je odjekivao, njen dodir još je osjećao, živo i jasno baš poput opakog mirisa dima i benzina one noći kada je zbog Njegovih par čašica više i preumornog vozača kamiona zauvijek Otišla. Nikad sebi nije oprostio, nikad zaboravio, a nikad više nije ništa ni napisao. Sada kada je bio na dnu, svi oni koji su ga nekoć slavili okretali su glavu. Ona nikad ne bi okrenula glavu. Jednostavno nije bila takva. Bila je od onih koje bi obasjale prostoriju, koje su unosile pozitivnu energiju poput toplog dana u zimi, poput lampica uoči Božića. Nisi ju mogao ne voljeti, ne zamijetiti, ne željeti u svojoj blizini, ali On o Njoj nije napisao nijednu riječ. Bila mu je sve, ali bojao se da to nije nikada znao izraziti. Sanjao je dan kada su se upoznali. Oboje su bili mladi, nadobudni, spremni osvojiti svijet. Nikada Ju nije vidio namrštenu, nikada čuo ružnu riječ iz Njezinih usta. Voljela je život, voljela je ljude, životinje, prirodu i... Njega. Sve je promatrala naivnim dječjim očima. U svemu je vidjela dobro. Naučila je i njega tako gledati. Naučila ga je da iz vrtloga pesimizma stvara optimistična djela koja su ljudi voljeli, koja su im pomagala da budu sretniji. Plesali su pod naletom kiše, voljeli se, smijali i uživali u svakoj minuti. Bio je književnik, umjetnik, najčešće neshvaćen od običnoga puka, ali shvaćen od Nje, to je jedino bilo važno, Ona. Nikad nije bio od onih koji planiraju život, ali je više nego točno znao kako želi cijeli život provesti s Njom, a onda mu je taj isti život pobrkao planove i uzeo je naglo kako Ju je i donio. Uvijek je mirisala na klinčić. Iz polusna Ga je probudio poznati miris, a svjetlost je obasjala praznu stranicu uvučenu u rubnike pisaće mašine. Ustao je iz naslonjača, polagano, pomalo bojažljivo napisao je svoja prva slova. Odlučio je da ovo, možda i njegovo posljednje djelo bude posvećeno Onoj koja ga je dovela do vrha i do dna. Onoj koju nikada neće zaboraviti,

Onoj koja sja u tami čak i sada kada već odavno nije tu. Nije više želio pisati o nestvarnim likovima.

Nakon dva mjeseca mladi je književnik sjedio na hladnoj klupi, osjetio se miris kestena i kuhanog vina, a u zraku se već osjećala ona predblagdanska radost i iščekivanje. Netko ga je potapšao po ramenu. Okrenuo se i pružio ruku dragom prijatelju, svom prvom izdavaču. Prijatelju, koji je nosio vijesti o njegovoj budućnosti kao pisca. Sjeo je pokraj njega na hladnu klupu, mirisao je na klinčić i skupi parfem. *Dobro došao natrag među književnike, čini se da ti je moja kći poslala svoj posljednji dar.* Mladi pisac više nije slušao ni o broju prodanih knjiga ni o potpisivanjima koja taj dan mora obaviti. U tom trenutku shvatio je da je život povlastica, a knjiga životna poslastica za sve one kojima u životu treba malo začina, malo smijeha, malo iskrenih suza ili samo malo bijega iz krute stvarnosti u sve nepregledne daljine koje ti život pruža.